

derfor virkelig ikke være vis paa med en sli-
 Forespørgsel til Præster og Menigheder at faae
 Sandheden frem, før det Forhold er bragt tilveie,
 som nærværende Forslag tilsigter. Men selv
 om der ikke var nogen virkelig Trang tilstede,
 synes jeg dog ikke, at man bør modsætte sig
 Forslaget, naar det dog ikke kan gjøre nogen
 Skade, og det har ingen af de Herrer paaviist.
 Jeg troer ikke, at det vil forvolde anden Skade
 end at røkke lidt ved de gamle oplidte Præster,
 der maaskee ville komme enten til at arbejde
 noget mere eller ogsaa til at trække sig tilbage;
 det er det Æneste, jeg troer, der vil forvoldes
 ved Lovforslaget, og man kan dog ogsaa være
 altfor omsindlig lige overfor saadanne gamle
 Mænd, der gjøre bedst i at trække sig tilbage,
 men som af Kjærlighed til den Silling, de
 faa længe have havt, ønske at blive i den.
 Man siger, at det ikke saameget er en Fri-
 hedslov som en organisatorisk Lov, her er Tale
 om, men man maa dog lægge Mærke til, at
 der i § 1 udtrykkelig staaer, at; dersom den
 Præst, som muligviis vil kunne danne sig en
 saadan Menighed af 30 Familier, ikke har
 nogen Sognekirkebog, skal han forene Kirke-
 bogen paa samme Maade, som den ellers føres,
 og som efter hans Død skal afleveres til Brov-
 sten. Det er jo en Indretning, som vi alle
 reder have, og der tilsigtes altfaa ikke herved
 nogen ny Organisation. Jeg kan ikke forstaae
 den hele Modstand mod Forslaget. Jeg kan
 godt begribe, at det er de 4de Landstings-
 medlem for 1ste Kred, (Krieger) ikke vilde
 gaae videre ind paa det erede fraværende
 syenske Medlems Udtalelser ved 2den Behand-
 ling, thi de kjøbenhavnske Rigsdagsmænd kunne
 ikke føle den samme Trang i denne Retning
 som vi Andre, der boe paa Landet; de kunne
 jo nemlig søge en hvilken som helst Præst, de ville,
 uden at dette er dem formeent, og de kunne
 derhos heller ikke sætte sig ind i den Trang,
 vi Andre muligviis kunne føle. Han nævnte
 derfor, at det af mig var udtalt, at ogsaa
 Bequemmelighedshensyn talte for Forslaget.
 Ja, ganske vist er der ogsaa Bequemmeligheds-
 hensyn, som her gjøres sig gjældende, men, som
 det erede 7de Landstingsmedlem for 2den
 Kreds allerede har udtalt, er det Bequemme-
 lighedshensyn af en saadan Slags, at man

maa tage Hensyn til dem, idet den Mand, der
 ikke har Befordring, er aldeles ubeluffet fra
 at søge den Præst, som han vil til; dersom
 jeg ikke i det Tilfælde, jeg under forrige Be-
 handling omtalte, havde havt Befordring at
 høre med, maatte jeg ganske vist have ladet
 være at gaae til Herrens Ord. Dette er
 rigtignok et Bequemmelighedshensyn, men for
 mig er det dog tillige Mere end et Bequemme-
 lighedshensyn, thi det er en Samvittigheds-
 sag for mig, at komme til Herrens Ord. — Jeg
 kan heller ikke forstaae, hvorfor man skulde
 udsætte at give en saadan virkelig Frihed, ind-
 til en Kirkecommission har været sammenkaldt
 derom. Hvorledes kan man tænke sig, at en
 Kirkecommission kunde udtale hele Befolkningens
 Dnsse, dersom man da ikke var villig til
 ved Sammenkætningen af en saadan Commis-
 sion at sige: Lad os søge at faae alle Troes-
 bejendere og alle de religiøse Troesretninger
 dragne ind i den. Thi saa var det jo en
 anden Sag. Men man maa huske paa, at
 der i den evangelisk-lutheriske Kirke er, om
 jeg saa maa sige, to forskjellige Partier, som
 begge paastaae, at de ere lige stærke Til-
 hængere af den lutheriske lære; og sæt nu,
 at det ene Parti kom til at udgjøre Over-
 tallet eller maaskee endog det hele Antal i Commis-
 sionen, saa vilde den jo komme til det Resul-
 tat, som stemte med dette Partis Overbeviis-
 ning, men som var stik mod det andet Partis
 Overbeviisning. Man kan ikke ad denne Wei-
 opnaae nogen fast Grundvold, og naar det
 erede Medlem sagde, at Loven af 4de April
 1855 var udfkommen paa Grundlag af en saa-
 dan Commissions Erklæring, saa tør jeg driste
 mig til at modsige dette. Jeg havde dengang
 den Ære at sidde i det Udvalg, der var nedsat til
 at udarbejde Betænkningen over det da fore-
 lagte Lovudkast, men vi byggede ikke denne vor
 Betænkning paa Commissionens Indstilling;
 vi byggede den paa og støttede den paa vore
 egne Anskuelser og Meninger, og derpaa gif-
 Tinget dengang ind. Naar vi dengang bleve
 staaende ved Bestemmelserne i Loven af 4de
 April 1855, var det dog ikke, fordi vi syntes
 at hele Sagen dermed var afgjort, men fordi
 vi saae, at vi ikke dengang kunde sætte Mere
 igjennem; flere af os vare allerede dengang paa